

Arrest

nr. 131 976 van 23 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 oktober 2014.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat P. ROELS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, die verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten, zou afkomstig zijn van Oujda en van Arabische origine zijn. U verhuisde in 1990 naar Nederland. Uw familieleden verkregen de Nederlandse nationaliteit. U zou een tijdelijke verblijfsvergunning hebben gehad die u in 2001 tijdig vergat te verlengen. U keerde in 2011 vrijwillig terug naar Marokko en ging terug in Oujda wonen. U was er werkloos. Omstreeks mei of juni 2014 werd u aangesproken door twee personen die zeiden dat ze een werkvoorstel voor u hadden. Na verloop van tijd begonnen ze over de jihad te spreken. U luisterde maar vertoonde verder geen interesse in wat ze zeiden. Op 4 augustus zouden de mannen u gedwongen hebben mee te reizen naar Turkije. Daar kwam u terecht bij een groep personen die u trachtten klaar te stromen om in Syrië de jihad te gaan voeren. Op 8 augustus kon u echter ontsnappen. De volgende dag

vloog u met een vervalst paspoort, dat u via een smokkelaar had bekomen, vanuit de luchthaven van Istanbul naar Brussel. Daar werd u overgebracht naar het Transitcentrum Caricole. Er volgden twee mislukte pogingen om u naar Turkije terug te leiden. Voor de derde poging diende u, op 26 augustus 2014, een eerste keer asiel aan. Intussen zou u vernomen hebben dat de Marokkaanse politie naar u op zoek is. U vreesde dat u als een medeplichtige van ISIS zou worden beschouwd.

Op 11 september 2014 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U wordt nog steeds vastgehouden in het Transitcentrum Caricole. Er werd een nieuwe poging tot terugleiding voorzien voor 10 oktober 2014. Op 8 oktober 2014 diende u een tweede asielaanvraag in. Ter ondersteuning legt u kopieën voor van de volgende documenten: uw identiteitskaart, uw geboorteakte, een slecht leesbare pagina met uw identiteitsgegevens uit uw paspoort en een attest dat u een blanco strafblad heeft. U heeft geen familie meer in Marokko. U herhaalt uw vrees gearresteerd te worden in Marokko. U verklaart dat u op een brief van de Marokkaanse politie wacht en dat u deze volgende week zou ontvangen.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag volledig steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus daar de door u ingeroepen asielmotieven compleet ongeloofwaardig zijn. Noch aan uw aangehaalde vrees ten overstaan van ISIS noch aan uw aangehaalde vrees ten overstaan van de Marokkaanse autoriteiten kon enig geloof worden gehecht.

Uit het administratief dossier blijkt dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd die betrekking hebben op uw asielverzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar de asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, namelijk het feit dat u vreest in Marokko gearresteerd te worden. Dit betreft slechts een louter blote bewering die u niet kan staven aan de hand van enig bewijsdocument. U geeft weliswaar aan dat u verwacht volgende week een brief van de politie uit Marokko te ontvangen doch u kan dit document heden niet voorleggen.

Het hoeft geen betoog dat het louter herhalen van wat u bij uw eerste aanvraag had verklaard, zonder dit te staven (enkel met de belofte dat er wel een document zou kunnen toekomen), op zich niet van die aard is om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Met betrekking tot de documenten die u voorlegt ter ondersteuning van uw aanvraag, en die louter kopieën betreffen waarvan de authenticiteit niet kan worden gegarandeerd, moet worden vastgesteld dat deze stukken inhoudelijk geen verband houden met de door u beschreven asielmotieven die, zoals hierboven uiteengezet, reeds ongeloofwaardig bevonden werden. De kopieën van uw identiteitskaart, geboorteakte en de pagina van uw paspoort vormen slechts een aanwijzing van uw identiteit maar staven op generlei wijze de door u ingeroepen vrees ten overstaan van ISIS of de Marokkaanse autoriteiten. De kopie van het document dat attesteert dat u een blanco strafblad heeft, toont allerm minst aan dat u gevisieerd wordt door de Marokkaanse autoriteiten.

Met betrekking tot uw verklaring u geen familie meer heeft in Marokko moet worden opgemerkt dat dit louter privé overweging betreft die als dusdanig geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1, A, (2) van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande volgende vastgesteld heeft: "gezien er geen andere verblijfsprocedures zijn ingediend waarvoor DVZ verantwoordelijk is, is er dus geen schending van artikel 3 EVRM aangetoond".

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van het recht van verdediging door een gebrek aan onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing alsook een schending van het motiveringsbeginsel. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt: "In de bestreden beslissing weigert verweerster rekening te houden met de aangebrachte verklaringen van verzoeker die nochtans als belangrijke nieuwe elementen moeten worden aanzien en ten gronde dienen te worden onderzocht met oog op mogelijke internationale bescherming.

Het gaat niet op dat verweerder zomaar bot stelt dat er geen dergelijk element aanwezig is.

De bestreden beslissing antwoordt niet op afdoende wijze op de door verzoeker ingediende asielaanvraag dd. 8.10.2014 waaruit verzoeker aangeeft een gegronde vrees te hebben voor vervolging had in de zin van de Conventie van Genève.

De bestreden beslissing toont onvoldoende aan dat verzoeker geen gegronde vrees heeft.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in oa de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Verweerster besluit om de asielaanvraag van verzoekende partij niet in overweging te nemen aangezien verzoeker geen bijkomende elementen bijbrengt.

Verzoeker betwist dit en geeft aan nieuwe informatie te hebben verstrekt aangaande zijn vrees tov ISIS alsook zijn vrees om in dit kader gearresteerd te worden door de Marokkaanse politie.

Verweerster besluit echter dat verzoeker geen nieuwe element bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken om als vluchteling te worden erkend.

Verzoekende partij kan hiermee niet akkoord gaan.

Uit de verklaringen van verzoeker is duidelijk gebleken, minstens voldoende ernstig naar voor gekomen, dat hij voldoende redenen had en heeft om minstens te vermoeden dat zijn leven en/of vrijheid in gevaar is in het land van herkomst.

Verzoekende partij benadrukt dat hij in zijn voorgaande interviews telkens veel informatie heeft verstrekt en elke vraag gedetailleerd heeft trachten te beantwoorden.

Om die reden verwijst verzoekende partij naar wat hij in de voorgaande procedure verklaarde, en is hij van mening dat het Commissariaat-Generaal zich geen waarheidsgetrouw beeld vormt van de gevaarlijke situatie waar verzoeker zich in bevindt.

Dat verzoeker toch mag verwachten dat verweerster voorzichtig omgaat wanneer het gaat om ISIS waarvan men weet hoe gruwelijk deze organisatie te werk gaat en zeker zo met afvalligen.

Verzoekende partij vraagt zich terecht af in welke mate er sprake kan zijn van een degelijk onderzoek, als men zomaar elke verklaring van verzoeker als vaag en weinig aannemelijk bestempelt.

*Verzoekende partij heeft voldoende duidelijkheid geschept over zijn situatie. **Conclusie:** Verweerster houdt er geen rekening mee dat verzoeker wordt gezocht door de Marokkaanse autoriteiten. Hij maakt aannemelijk dat hij gevaar loopt in Marokko. Dit vormen nieuwe gegevens die ten gronde moeten worden onderzocht. Verzoeker meent dan ook dat hij voldoende elementen naar voren brengt om zijn 2^e asielaanvraag wel degelijk in overweging te nemen en ten gronde te onderzoeken. Het middel is gegrond. **TWEEDE MIDDEL: SCHENDING VAN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL** Verweerster stelt dat er geen nieuwe gegevens voorliggen en er geen geloof kan worden gehecht aan de asielmotieven. Dat verzoeker het hiermee moet doen. Verzoeker meent dat verweerster zijn asielaanvraag – gelet op voormelde elementen - serieus dient te nemen en de aanvraag ten gronde dient te onderzoeken. Dat huidige weigering van verweerster onredelijk is gezien belangrijke nieuwe elementen. Dat het al te gemakkelijk is om enkel te stellen dat er niets wordt bewezen zonder dat men rekening houdt met vermoedens en de brede / hele context van het asielrelaas. Dat door deze weigering tot in overwegingname het redelijkheidsbeginsel geschonden wordt.”*

2.2. Huidig beroep werd ingesteld tegen een beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen op 30 juli 2014 in toepassing van 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker vroeg op 26 augustus 2014 een eerste maal asiel aan in België. Op 11 september 2014 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 8 oktober 2014 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in. Hij baseerde zich hierbij op de vluchtmotieven die hij had aangehaald bij zijn eerste asielaanvraag. Ter ondersteuning legt verzoeker kopieën voor van de volgende documenten: zijn identiteitskaart, zijn geboorteakte, een slecht leesbare pagina met zijn identiteitsgegevens uit zijn paspoort en een attest dat hij een blanco strafblad heeft. Verzoeker verklaart voorts dat hij geen familie meer heeft in Marokko. Hij herhaalt zijn vrees gearresteerd te worden in Marokko en verklaart dat hij op een brief van de Marokkaanse politie wacht en dat hij in de loop van de komende dagen zal ontvangen.

2.3. In haar beslissing heeft de verwerende partij met recht kunnen besluiten dat onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maakt dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt. De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en zijn deugdelijk.

Aan de basis van zijn tweede asielaanvraag herneemt verzoeker immers dezelfde elementen die hij reeds bij zijn eerste asielaanvraag had aangebracht. Verzoekers eerste asielaanvraag werd afgewezen op grond van de ongeloofwaardigheid van het relaas. Noch aan verzoekers voorgehouden vrees voor ISIS noch aan zijn vrees ten overstaan van de Marokkaanse autoriteiten kon enig geloof worden gehecht.

In zijn verzoekschrift brengt verzoeker geen enkel argument aan dat de motieven van de beslissing op afdoende wijze kan weerleggen, minstens er een ander licht op kan werpen. Waar verzoeker in zijn betoog stelt dat zijn verklaringen als belangrijke nieuwe elementen moeten worden aanzien en ten gronde dienen te worden onderzocht met oog op mogelijke internationale bescherming gaat hij voorbij aan het motief van de bestreden beslissing stellende dat verzoeker geen bijkomende inhoudelijke verklaringen aflegt die betrekking hebben op zijn asielverzoek aangezien hij zich (naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag) beperkt tot een loutere verwijzing naar de asielmotieven die hij in het verleden reeds uiteen had gezet. Niet kan worden ingezien welke “nieuwe” informatie verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag zou hebben verstrekt over zijn vrees ten opzichte van ISIS alsook zijn vrees om in dit kader gearresteerd te worden door de Marokkaanse politie zoals hij in zijn verzoekschrift beweert. Verzoeker heeft weliswaar verklaard dat hij eerstdaags een brief van de Marokkaanse politie

verwacht maar heeft deze tot op heden nog niet bijgebracht waaruit kan worden besloten dat verzoeker zich ook hier tot blote beweringen beperkt heeft. Terecht kon de bestreden beslissing dan ook besluiten dat het louter herhalen van wat verzoeker reeds bij zijn eerste asielaanvraag had verklaard zonder dit te staven op zich niet van die aard is om afbreuk te doen aan de vastgestelde geloofwaardigheid.

Over de documenten die verzoeker naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag neerlegde motiveerde de bestreden beslissing: *“Met betrekking tot de documenten die u voorlegt ter ondersteuning van uw aanvraag, en die louter kopieën betreffen waarvan de authenticiteit niet kan worden gegarandeerd, moet worden vastgesteld dat deze stukken inhoudelijk geen verband houden met de door u beschreven asielmotieven die, zoals hierboven uiteengezet, reeds ongeloofwaardig bevonden werden. De kopieën van uw identiteitskaart, geboorteakte en de pagina van uw paspoort vormen slechts een aanwijzing van uw identiteit maar staven op generlei wijze de door u ingeroepen vrees ten overstaan van ISIS of de Marokkaanse autoriteiten. De kopie van het document dat attesteert dat u een blanco strafblad heeft, toont allermist aan dat u geviserd wordt door de Marokkaanse autoriteiten.”* Verzoeker weerlegt dit motief niet zodat dit onverminderd overeind blijft en door de Raad wordt hernomen.

Met betrekking tot verzoekers verklaring ten slotte dat hij geen familie meer heeft in Marokko besloot de commissaris-generaal terecht dat dit een louter privé overweging betreft die als dusdanig geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1, A, (2) van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

2.4. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoeker in geval van een terugkeer naar zijn land een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zal moeten ondergaan. Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. De Raad onderwerpt de zaak aan een volledig nieuw onderzoek en wijst een arrest dat in de plaats komt van de bestreden beslissing waardoor een onderzoek naar de aangevoerde schendingen in de middelen opgeworpen in het verzoekschrift niet langer relevant zijn.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER